

שמעון אדף
העולם אמר, סקס! אמרתי, לא-לא
מתוך "מתנות החתונה"

*

פָּגַשְׁתִּי אֶת הָעוֹלָם
בְּנִקְרַת חִיצוֹן אֲשֶׁר מִנְכַח
צִיר

מָה חֶשֶׁךְ

הַחֶלֶל

לֹא חֶשֶׁךְ הַחֶלֶל

אוּלַי כִּילָדִים

שֶׁהִפְקֵרוּ לִיעָרִים

לְגֵדֵל בֵּין טִלְפִי

זָאב, בְּמִלְתְּעוֹת

וּמִגַּע אוֹ קוֹל הַשִּׁיב

לָהֶם, מִקֶּץ שָׁנִים,

אֲנוּשִׁיּוֹת

(אֲבָדוֹן הַמִּתְעַצֵּב בְּרִגַע

לְתַבְּנִית שֶׁל הַכְּרָה)

כֵּן

אוּלַי אוֹתוֹ הִרְגַע

(כְּלוּמֵר כְּמוֹתוֹ

הָיָה)

וְהָעוֹלָם אָמַר, הַכֵּיִס

הָעוֹלָם אָמַר, שְׂדוֹת תְּעוּפָה, מְסֻלוֹת

מִתְכַּת וְחֶשְׁמֵל

אָמַרְתִּי, לֹא

אָמַרְתִּי —

לֹא.

וְהֵעוֹלָם אָמַר, כָּרַע בְּרֶךְ
הָעוֹלָם אָמַר, סָקֵס!
אָמַרְתִּי, לֹא
לֹא.

וְהֵעוֹלָם אָמַר, שֶׁן אֶת יִינִי
הָעוֹלָם אָמַר, עָרִים
גְּדוּלוֹת וּבְצוּרוֹת.
אָמַרְתִּי, לֹא
אָמַרְתִּי — לֹא.

הָעוֹלָם אָמַר, סוֹפֵר פּוֹזִיצְיָה, גִּבֹּר, חֲכָמַת
הִישִׁישוֹת,
אֵהִיָּה אֲנִי
הַדָּלַת, אֵהִיָּה הַהֲמָצָאוֹת.
אָמַרְתִּי, לֹא
בְּנִקְרַת חֵיצוֹן בְּטָרֵם
צִיר, אָמַרְתִּי
לֹא

לֹא

הֵנַח לִי

וְהֵעוֹלָם אָמַר, תִּרְאֶה מָה זֶה
בְּאֲמָצַע הַדְּבוּר, כְּמָה
מִמֶּה כָּבֵד יֵשׁ לִי, כְּמָה
מִמֶּה כָּבֵד
פֹּה.

*

אֵהֲבֵתִי אוֹתְךָ
אֲדוֹנִי
אֶתְּהָ מִבֵּין

אֶהְבֵּתִי אֶתְרִיָּאֵל צְבָאוֹת כִּי
מֵרֵאָה אָדָם מִמַּעַל
וְגו'
אֶהְבֵּתִי

וְלֹא הָיָה לִי קֵל בְּהַתְּבַגְרוֹתַי, קֵל
לִי לֹא הָיָה.....

דְּבַרְתִּי עִם הַמְּשׁוֹרְרִים דְּבַרְתִּי
עִם הָאוֹפָנִים, מָה

הֵם אָמְרוּ?

תִּפְאֶרֶת תְּהַלֵּה וְתִשְׁבַּחֲוֹת, מָה
יֵשׁ לֹמֵר, הַשֶּׁעַ
מוֹם הָאֶפְיֹנִי, כִּמָּה אֵינְסוֹפִי
כָּכָה ~ בְּלֵהֲבֵלָה~

(לעורך/ת הלשוני/ת: נא
לשתול אמוטיקון, בעצם אני מניח/ה ש
את/ה מעדיף/ה את
המינוח העברי -
רגשון;))

אַתָּה מִבֵּינִי, דְּבַרְתִּי עִם
אָבִי, אִמִּי חֲשָׁדָה
תָּמִיד שֵׁשׁ יוֹתֵר

וְאַחֲזָה בָּהּ פֶּעַם בְּמִטְבַּח
וְהִיא מִתְּפַלֵּלַת שְׁחֲרִית

בְּדֶרֶךְ לְשֹׁעַת
אָפֶס, בְּקִשִּׁי
נִפְלַח חֲמָה מִמְקוֹמוֹ
אֶל הָרְקִיעִים

(הערת העורכ/ת: דווקא
בזכר/ה?)

מְכִיתָת הַזְכוּכִית הַתְּכַלְכֶּלֶת
כְּפִצֵּעַ, מָה יֵשׁ
בְּכִיתִי בְּאוֹטוֹבוֹס אֶל אֲשַׁקְלוֹן
כִּף יָדָה סוֹכֶרֶת עַל עֵינֶיהָ, וְאִז

הִפָּה. הַשְּׁמַע אֶת הַתְּפִלָּתָהּ, זַעֲפִנּוּרִיהָ (ויש אומרים –
חה!)

בְּעוֹד אֶלְפֵי שָׁנִים יִצְמַח אֵט
הַאִינְטֵרנֵט רָחֵם הַ-

אֶבֶל הָאֶזֶן
לָהּ, שְׁבִלֵי קוֹל, שְׁקָרִיאת שְׁמַע
שֶׁל שַׁחֲרִית שְׁלֵה
אֵין כְּמוֹתָהּ
בְּעוֹלָמָהּ

לֹא נֶאֱחָה לָּהּ בְּאִימִייל, שֶׁפְּנִישְׁפִּנּוּהָ, הָדָר זוּי, בְּפִיִּסְבוֹק
לֹא יָאָה, בְּסִלּוֹלֵרִים
לֹא?

אֲתָה מִבֵּין
שִׁיחַ לִי עֲמֹךְ
בְּשִׁלוֹשׁ מְאוֹת
תְּשַׁעִים פְּנִיךְ

מִן הַכּוֹכָבִים שְׁבָהֵם הַשְּׁגִתִּיהָ
וְהִיִּיתָ כְּכֹאֵב
אֲז בְּאוֹטוֹבוֹס
בְּכִיתִי
לְמָה

תֹּאכַל קִרְיָה
בְּשִׁתּוֹתֵי עֵתָהּ
יִזוּ בְּעֵשָׂרִים

הַשְּׁקֵל, עֵשָׂרִים
הַשְּׁקֵלִים
כֶּסֶף
מִבְּצַע בְּסוֹפֵר

בְּאֵמָת,
מִרְ צְבָאוֹת,
אֶהְבֵּתִי אוֹתָהּ

*

בְּחֶשֶׁךְ הַזֶּה
אֶתָּה
מִי

כּוֹכָבִים שׁוֹנְאֵי אָדָם
עֲדִיָּה
כָּל דּוֹרְסֵי נְשָׁף שְׁקֵטִים

מֵעֵבֶר זְגוּגִית
חוּץ
מִכְבוֹדָהּ

רַק
שְׁקוּף־לִילָה.

*

אוּלַי בְּשֶׁעָה הֵיחָא אֲדַע
אֶת הַשָּׁעָה
עֵינַי שְׁבִקְמָה
כָּבֵר מוֹכְנוֹת
לְמַעֲשֵׂה הַיּוֹם
אֲבָל אֵיכֶר אַחֵר
חוֹלָם
עוֹדוֹ שָׁרוּי
בְּחִלְמָה

אֲנַחְנוּ הַנוֹפְלִים בְּלֹא
יְכַלֵּת תַּעֲוִפָה
אִף פַּעַם לֹא נִכִּיר אֶת כְּבִידְתְּךָ
צְפוֹר הַלְכוּדָה
פְּתָאוֹם
בְּעֻקּוּמִים שֶׁל הַחֲלָל
בְּרֵשֶׁת דָּם
וְהַבָּשָׂר קוֹרָא
בְּזוֹ קוֹל חֲמִי יִקְרָא

אֲנִי רָעֵב
אֲדוֹן
מִדוּעַ קָלַלְתָּנִי פְּעַמִּים
הַגּוֹף
שֶׁלֹּא אוֹכֵל לְהַבְיִינָה
אֲלֹא דְרָכוּ.